

[Undervisningsministeren]

skoler. Derudover har vi de ekstra penge, vi vil anvende dér, hvor det bliver nødvendigt.

Så siger nogle – jeg tror, det var fru Jytte Andersen – at vi jo ikke har disse pladser 1. juli 1985. Nej, men dér starter ordningen jo også. Der er ikke brug for særlig mange pladser de første par måneder. Vi har sikret en blød indkøring, hvor vi får tid til at se, hvor vi skal sætte ind med de nye penge, og hvordan vi skal ændre uddannelsessystemet af hensyn til de langtidsledige.

Jeg har forsøgt at lægge tingene fuldstændig åbent frem. Der er svaret på 340 spørgsmål, og jeg har været i samråd i 8 timer. Hvis man tager samrådet i uddannelsesudvalget med, må det nærme sig 10 timer. Jeg har ikke forsøgt at lave et skønmaleri. Jeg har helt åbent sagt: her har vi den ledige kapacitet, og her har vi de ekstra penge. Den ledige kapacitet befinder sig dér og dér, de ekstra penge agter vi at bruge sådan og sådan. Vi er i øvrigt ganske klar over, at disse tilbud sandsynligvis ikke vil passe med de lediges behov, og derfor er der mulighed for at ændre pladserne, sådan at de kommer til at passe med behovet. Det har jeg sagt helt åbent. Jeg har ikke stukket noget under stolen.

Det er rigtigt, som hr. Kaj Poulsen sagde, at jeg i sidste uge fik et brev fra en organisationsformand om, at der var nogle af disse pladser, man ikke blev færdig med her til efteråret, men man håbede at blive færdig lidt senere, først i det nye år.

Hvis hr. Kaj Poulsen og hans partifæller dog bare ville bruge nogle af alle de ufattelige kræfter, de bruger på at sprede forkerte påstande og pessimisme ud over det hele, på at forsøge at overtale ikke mindst de socialdemokratiske dominerede organisationer til at arbejde med på dette i stedet for at spænde ben det ene sted efter det andet, så ville der være lidt perspektiv i det, hr. Kaj Poulsen siger. Det er ikke undervisningsministeriets eller regeringens skyld, at disse pladser nu må vente lidt. I øvrigt står pengene der, og dem vil vi forsøge at bruge til nogle andre pladser. Det tager selvfølgelig også et par måneder, men vi skal nok gøre alt, hvad vi kan.

Det er hr. Kaj Poulsen, der først og fremmest siger, at vi skal rette os efter organisationerne i ét og alt. Men når organisationerne ikke vil være med til at gøre noget for de

unge eller for de langtidsledige, så tager det lidt længere tid. Hvad ville hr. Kaj Poulsen egentlig have gjort i den situation? Kunne vi ikke få lidt at vide om, hvad socialdemokratiet egentlig ville gøre med disse ting, som de kritiserer så voldsomt?

Jeg har ikke sagt, at det er let. Jeg har ikke sagt, at alt er klaret på forhånd. Det ville være tåbeligt, hvis jeg som undervisningsminister beskrev det på den måde, for der ligger en meget vanskelig opgave foran os. Det er jeg overhovedet ikke i tvivl om. Og der vil blive situationer undervejs, hvor vi virkelig må tage os sammen og foretage store ændringer og måske træffe vanskelige valg og vanskelige beslutninger – ingen tvivl om det.

Det, der kendetegner den nuværende regering, og det, der kendetegner forligspartiets, det radikale venstres, holdning, er, at vi nægter at give op over for problemet, at vi nægter at acceptere det socialdemokratiske ideal om et evigt liv på dagpenge som selve saligheden her på Jorden. Vi vil noget mere perspektivrigt, noget, som kan flytte og bevæge både den enkelte og samfundet fra trøstesløs stagnation til mulighedernes samfund. Det er perspektivet i dag, og det skulle socialdemokratiet i øvrigt have gjort for meget lang tid siden.

Fru Jytte Andersen sagde på et tidspunkt, at jeg overhovedet ikke lader mig påvirke af de økonomiske argumenter, som er fremført for, at nogle nye kurser skal ligge i enkeltfagsregie i stedet for i tekniske skole-regie. Hvordan kan fru Jytte Andersen sige det? Jeg har to gange været til samråd om denne sag. Jeg har begge gange erklæret mig helt enig i, at disse kurser skal ligge dér, hvor de er billigst og bedst, og jeg har erklæret mig helt enig i, at målet på længere sigt må være, at enkeltfagsundervisning foregår i enkeltfagsregie, i det omfang det kan lade sig gøre sagligt. Så der er i virkeligheden fuldstændig enighed mellem fru Jytte Andersen og mig.

Sandheden er, at hvis jeg havde sagt: ja men disse fag kan man jo bare begynde med at tage på et enkeltfagskursus, så kan man næste år vende tilbage til den tekniske skole og få resten – sikke et bulder af skældud jeg havde fået her i tinget og i udvalgene! Så havde man kaldt mig i samråd om det.

Det eksempel illustrerer, at socialdemokratiets kritik i denne sag går efter devisen: hvis der ikke er det ene i vejen, så er vi helt sikre